

at Ministeren skulde have betænkt Kommissionen med en Søfficer. — Jeg var, da jeg første Gang havde Ordet, noget betænkelig ved at komme for dybt ind paa Detailler med Hensyn til Kommissionsbetænkningen i Forhold til vor Betænkning fra ifjor. Jeg havde en Frygt for — just ikke at overskride Diskretionens Grændse, paa ingen Maade. Jeg tror ikke, at den er vanskelig at finde — men snarest for, at jeg skulde komme til at trætte Thinget ved de mange Detailler, man da maatte komme til at dvæle ved. Efter at imidlertid den høitærede Minister nu er kommen dybere ind derpaa, tror jeg dog, at det er min Pligt som Ordfører at ophjse om Besvielsen af den Sætning i Udvalgets Betænkning, der siger, at de Betragtninger, hvorfra Kommissionen er gaaet ud, i alt Væsentlig have stadfæstet, hvad vi udtalte i vor Betænkning ifjor. Jeg tror, at disse Ord skulle staa fast, at den høitærede Minister paa ingen Maade vil kunne rolle dem. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at der ikke staa i vor Betænkning, hvad den høitærede Minister sagde, at Kommissionens Betænkning havde stadfæstet vore Indvendinger — det staa der ikke; tværtimod har jeg sagt, at det er en Selvfølge, at de Resultater, hvortil denne Kommission maatte komme, hvilke Resultater jo vare den paa Forhaand angivne og befalede, ikke kunde komme til at stadfæste vore Indvendinger — men der staa i vor Betænkning, at de Betragtninger, hvorfra Kommissionen er gaaet ud, de Forudsætninger, de Præmisser, hvorpaa den har bygget sin Dom, de Oplysninger, hvorpaa den bygger, stadfæste vore Indvendinger, og saa bliver det af mindre Interesse, hvilke Konklusioner Kommissionen vil bygge paa disse Forudsætninger. Jeg nødes nu til at komme noget nærmere ind paa Kommissionens Betænkning ogsaa i dens Enkeltheder. Jeg maa først bemærke, at Mindretallet i Udvalget ikke finder det berettiget, naar Flertallet i sin Betænkning har sagt, at de to Mindretal, som fandtes i Kommissionen, havde bygget deres Opfattelse paa to forskellige Befæstningssystemer, og jeg maa da forklare denne Sætning lidt næiere. Jeg ser ikke rettere, end at, naar der findes to saa modsatte Opfattelser af Befæstningsanlæg, som den, der hviler paa udelukkende Enkeltklinie eller Enceinte, og saa en anden Plan eller et andet System, hvad man vil kalde det, der hviler paa de sædvanlige Regler om Sikkerhedsenceinte med en Fortrætte udenfor, er der Grund til at sige, at det er to forskellige, ja man kunde næsten sige modsatte Systemer for Fæstningsanlæg. Nu ere disse to Systemer ved den foreslaaede tjøben-

havnde Landbefæstning kombinerede saaledes, at der paa den ene Side anvendes det ene System og paa den anden det andet. Det tror jeg er rigtig, og nu stiller disse to Mindretal her i Kommissionen sig hver paa sin Side, og medens det ene siger: Jeg vil have det System med en enkelt Forsvarsklinie gennemført omtrent hele Fæstningen rundt, med en enkelt lille Undtagelse, siger det andet med en enkelt lille Undtagelse, siger det andet Mindretal: Jeg vil have den dobbelte Forsvarsklinie gennemført hele Fæstningen rundt, altsaa baade en Sikkerhedsenceinte og foran liggende Fortrætte. Det kalder jeg en stille sig paa to systematisk for læget, og ciper med Hensyn til Fæstningsanlæggene paa hvert af disse staa et af Mindretallet i Kommissionen. Det ene udtaler sig nemlig saaledes, at det „anser det overhovedet for tvivlsomt, om man ved et saa stort Fæstningsanlæg bør indskrænke sig til delvis Anvendelse af en enkelt Forsvarsklinie, og lægger særlig Vægt paa, at man af Hensyn til Byens Udvidelse og Artilleriets Udvikling, fører den yderste Forsvarsklinie saa nær Bombardementsgrændsen som muligt, og at denne Vinies forskellige Afnit frembyder Muligheden for Offensiven ogsaa i større Maalestot, og nærer som Folge heraf Betænknelighed ved, at Vestfrontens enkelte Forsvarsklinie er ført i en Afstand af ikkun 9,000—10,500 Alen fra den fastsatte Begrænsningslinie for Byen, samt ved den sidtænkte Fronts fremtrædende og Nordfrontens udelukkende defensive Karakter.“ Det er det ene Mindretals Standpunkt. Det paagældene Kommissionsmedlem har paa Basis deraf ikke villet udarbejde en fuldstændig Fæstningsplan, saaledes som han ønsker den, fordi den ikke fandt tilstrækkelig Tilslutning i Kommissionen, men Flertallet udtaler da lige overfor dette Standpunkt, at det indskrænker sig til at bemærke, „at Gjennemførelsen af Mindretallets Tanker kjendeligt maa forøge Beføstningen ved det hele Anlæg, dels paa Grund af den dobbelte Forsvarsklinie hele Fæstningen rundt, dels, om end i mindre Grad, ved den attraaede Fremskydning af den ydre Forsvarsklinie.“ Dette var altsaa det ene Mindretals Standpunkt. Det andet stiller sig, som jeg sagde, paa et modsat Standpunkt og forlanger en enkelt Forsvarsklinie eller Rampenceinte hele Linien rundt, og han siger: „Paa Nordvest-, Nordfronten og Amager kan han ikke indse, at Befæstningen frembyder tilstrækkelig Sikkerhed uden en temmelig stor Anvendelse af Tropper og Skys. Tillige kræve de to førstnævnte Fronter ikke ringe Arbejder, for end de komme i den fornødne Forsvarsstand“, og han frygter for, „at en mindre